

Visul unei nopți de vară

Stăteam întins în sacul meu de dormit, în cort, într-o poieniță liniștită pe Valea Cernei, încercând să adorm căci mâine voi avea parte de cea mai grozavă aventură a ultimelor două decenii... Dar gândurile nu-mi dau pace!

Totul a început prin ianuarie anul ăsta. Aflu mai mult întâmplător că niște tipi de la nuș'ce club de alpinism vor să organizeze un maraton montan. Foarte frumos din partea lor, mi-am zis. Cu timpul mă ofer să le dau o mână de ajutor, mai precis niște idei de unde pot face rost de sponsorizări. Bineînțeles că nu iese nimic, dar asta mă întărește și vin cu alte și alte idei... Iată-mă băgat serios în proiectul ăsta, deși eu n-am nici o treabă cu respectivul club. Și atunci ce mă vâru eu în treburile lor? Să se descurce! Nici măcar nu voi participa la maratonul ăsta. Așa că... Și de ce să nu particip, mă rog? Vorba aceea, important este să participi. Nu trebuie neapărat să treci linia de sosire, mai există și instituția abandonului, nu-i așa?

După ce am decis că voi participa, fie și numai câțiva kilometri, dar voi participa, asta e sigur, mi-am zis că musai va trebui să-mi refac câta condiția fizică. Fără nici o amânare, începând chiar de mâine voi începe alergările. Sau poate mai bine voi începe de luni. Da, mai bine de luni, mai sunt câte zile? Hopa! Azi e luni! Azi e luni?! Deci? Hai la ture!

...Era liniște în poiană, deși mai erau câteva corturi în apropiere. Toată lumea s-a dus mai devreme la culcare pentru a fi în formă a doua zi. Oare ălalți pot dormi? Or fi luat somnifere? Eu de ce nu pot dormi? M-am pregătit atâtea luni și acum mă voi alinia la start gata obosit din cauza insomniei... Cum m-am pregătit? Păi la început am alergat vreo douăzeci de minute prin Fratelia, pe străzi lăturalnice, dar în weekend m-am dus la Timiș și am alergat pe dig câte 30-40 de minute în două reprize. Nu forțam, voiam doar să-mi reglez plămâni și inima. Am fost mulțumit de felul în care și-au făcut datoria până acuma și eram convins că nu mă vor trăda nici la munte. Dovada cea mai bună este antrenamentul de pe dealurile Cârnecei pe care le-am traversat de nu știu câte ori fără probleme, până m-am plictisit!

Mă simțeam așadar în formă, deși eram conștient că era puțin probabil să termin cursă după parcurgerea întregului traseu. Ca să fiu sincer, niciodată nu am alergat mai mult de 10 kilometri, adică un sfert din lungimea totală. Nici de mers pe jos n-am prea mers 42 de kilometri într-o zi! Să fim serioși...

Cu gândurile astea m-a găsit bătrânul Ene care a venit pe neașteptate și mi-a dat un bobârnac cu care trimis în lumea viselor, până în zorii unei zile cu totul și cu totul deosebite!

Soarele era de mult sus pe cer când am ieșit în fine din cort. Nu știu de ce, dar eram plin de elan! Am uitat de visul ce tocmai se încheiase și plin de avânt, iată-mă în mijlocul gloatei ce se pregătește să ia startul! Mă uit în jur să descopăr vreo mutră cunoscută, dar nimic! Îmi studiez partenerii de întrecere și trag concluzia că sigur jumătate din ei vor abandona. Eu voi fi ultimul din aceea jumătate! Dar cu cealaltă jumătate nu te poți pune! Asta e!

Îmi fixează strategia, aceeași care mi-a adus multe succese, dar asta cu decenii în urmă. Să ai o strategie pe care s-o urmezi este totuși un semn de seriozitate, nu-i așa?

Startul se va da din clipă în clipă. Țuști! Am plecat ca din pușcă, la asta mă pricep cel mai bine și mă poziționez al doilea. Exact asta am vrut, să fiu al doilea! Trendul e susținut, dar nu-mi ridică probleme, cel puțin la început!

Drumul era destul de lejer, dar potecile înguste făceau dificilă depășirea celui din față, așa că mi-am păstrat poziția câteva minute. Chiar mă gândeam dacă nu ar fi haios să trec în frunte, măcar așa, de chi-chi. Am renunțat însă, niciodată n-am trecut în frunte înainte de ultima linie dreaptă! Iar acum mai avem încă vreo 40 de kilometri de parcurs!

Dacă n-am depășit eu, în schimb m-au depășit alții pe mine. O vreme i-am numărat, paișpe, cinșpe,... apoi le-am pierdut șirul, deși nu-mi pot reproșa nimic, aveam un ritm foarte bun, peste așteptări chiar. Arunc o privire în spate și nu mai văd pe nimeni. Ce naiba? Doar n-am ajuns deja... ultimul? Nu, nu se poate, erau mult mai mulți la start și nici nu cred că au și abandonat atâția după mai puțin de jumătate de oră! Așa că mi-am continuat marșul solitar, doar din când în când mai zăream plutonul din față ce se depărta tot mai mult...

Nu-mi pasă că sunt singur. Am făcut zeci de ture, chiar lungi, singur-singurel. Niciodată nu m-am plictisit, niciodată nu mi s-a întâmplat nimic. Normal că nu-i bine s-o iei de unul singur pe munte, dar dacă n-ai cu cine, se poate și așa! Și uite că acuma chiar îmi prinde bine experiența asta!

Mergeam așa, fără griji, fără stres, plămânii funcționau din plin, inima așijderea, dar cel mai bine funcționau rinichii! S-a întâmplat de câteva ori să alimentez rădăcinile câte unui copac cu cele necesare traiului...

După vreo două ore bune, iaca și primul punct de control. Încerc să-i descos pe arbitrii la ce distanță e plutonul și aflu că are vreun sfert de oră avans. Ei voiau să știe dacă mai vine cineva după mine, dar eu nu știam, nu mai văzusem mutră de om de când m-au depășit ăia. A propos, 25 erau înaintea mea! O fi mult, o fi puțin?

N-am pierdut prea mult timp pe acolo, am luat-o hotărât din loc. Din când în când alerg câteva minute, apoi îmi trag sufletul, apoi mai bag un gazeu... Până ce, după un urcuș dau de trei concurenți care se opriseră la umbra unui pom. Îi întreb dacă au vreo problemă, dacă pot să-i ajut cu ceva? Nu, n-aveau nevoie de nimic, doar se odihneau. Hai mai departe. De acum încolo, chiar dacă aș fi abandonat, aș fi fost mulțumit de mine. Dar era o problemă: presupunând că voiam să abandonez, trebuia să mă întorc fie la start, fie să ajung la sosire. Or, sosirea era deja mai aproape decât startul, așa că am renunțat pentru totdeauna la ideea asta. Prin urmare, hai, dă-i bice Olivu!

Cu fiecare pas mă apropiam de țintă: habar nu aveam cât de departe era ținta, dar se apropia. Deocamdată nu văzând cu ochii, ci simțind cu picioarele, care au dus tot greul până acuma. Din fericire încheieturile nu-mi fac nici un fel de probleme, mușchii sunt

toți la locul lor răspunzând la comenzi fără să comenteze... Din când în când îmi fixează câte un obiectiv îndepărtat, un copac deosebit sau alt reper pe care-mi propun să-l ating într-un anumit timp. Dacă aş fi avut vreun concurent în fața mea după care să mă țin, ce bine ar fi fost!

Și când nu mă așteptam, iată că în fața mea apare un grup destul de numeros. Era la vreo sută de metri, dar distanța scădea cu fiecare pas, astfel încât în mai puțin de zece minute m-am alipit plutonului, însă curând am intrat hotărât în depășire, lăsând în urma mea nu mai puțin de șapte concurenți. În scurt timp m-am depărtat atât de mult încât eram convins că nu mă vor ajunge decât dacă cine știe ce catastrofă mi se va întâmpla.

Rămân iar singur-singurel... dar păstrez ritmul ca la ultima depășire și peste puțin timp efortul îmi este răsplătit: după un dâmb zăresc în depărtare plutonul fruntaș, undeva jos într-o vale. De unde știu că era plutonul fruntaș? Pentru că se afla la jumătatea drumului care mă despărțea de linia de sosire, ce se vedea în depărtare, pe o culme despădurită spre care urcă o potecă în pantă destul de mare! Sau cel puțin așa speram eu, ca acolo să fie linia de sosire, pentru că cele patru ore estimate de organizatori necesare parcurgerii traseului se cam apropiiau de sfârșit! Am pornit într-o alergare ușoară, drumul fiind la vale. Fie ce-o fi, mi-am dat drumul tot mai repede apropiindu-mă vertiginos de cei din fața mea, care începuseră deja urcușul. Apoi i-am pierdut pentru o vreme din câmpul vizual, iar după un urcuș ce părea să nu se mai sfârșească i-am văzut din nou. Erau la vreo cincizeci de metri de finisaj iar eu eram la vreo sută de metri de ei.

Încep să alerg cu disperare, distanța scade, dar degeaba... Plutonul este la zece metri de sosire, eu la vreo treizeci. Orice aş face, „Les jeux sont fait”!

Ce se întâmplă însă în fața mea? Concurenții se opresc de-o parte și de alta a potecii formând un culoar prin care voi trece dintr-o clipă într-alta. N-am înțeles ce i-a apucat, de ce au făcut gestul ăsta? Aproape că nu mai vedeam nimic de emoție, când deodată dintre cei înșirați pe marginea potecii, se ițește un cap roșcovan¹ care strigă:

- Tu!

Cineva scutura de zor de tenda cortului.

- Nu te mai scoli? Ziceai că participi și tu la maraton sau te-ai răzgândit?

Am făcut ochii mari, căutându-l pe nemernicul cap roșcat care mă trezise din cel mai frumos vis. Pe jumătate adormit, i-am transmis un gând nu tocmai prietenos: „Boule, tocmai când să câștig maratonul ți-ai găsit să-ți scoți scâfârlia aia nesuferită?! Dacă te prind vreodată pe strada mea, te nimicesc, auzi? Te nimicesc!” Dar gândul meu nu l-a mai găsit pe ticălosul de roșcovan ce rămăsese prizonier în lumea viselor...

Am scos capul din cort, mulțumindu-i vecinului că m-a trezit, asigurându-l că nu m-am răzgândit și că în scurt timp voi fi gata de start!

(Continuarea la pagina 2)

¹ Capul roșcovan a apărut dintr-o poveste mai veche...